

Папа Францішак

Урачыстасць Усіх Святых нагадвае нам, што кожны пакліканы да святасці. Святых усіх часоў з'яўляюцца не проста сімвалам, далёкімі, недасяжнымі людзьмі. Наадварот, гэта асобы, якія жылі на зямлі. Яны зведвалі штодзённы цяжар існавання з яго поспехамі і падзеннямі, знаходзячы ў Пану моц, каб заўсёды падымацца зноў і працягваць шлях. З гэтага можна зразумець, што святасць – мэта, якой немагчыма дасягнуць толькі ўласнымі сіламі; гэта плён Божай ласкі і нашага свабоднага адказу на яе. Такім чынам, святасць – дар і пакліканне.

Застаючыся Божай ласкай, Яго дарам, гэта штосьці, што не можам набыць або абмяняць, але прыняць, тым самым удзельнічаючы ў самім Боскім жыцці праз Святога Духа, які жыве ў нас з дня хросту. Зерне святасці – гэта менавіта хрост. Гаворка ідзе пра ўсё большае выпяванне ўсведамлення, што мы злучаныя ў Хрысце, як парастак з'яднаны з вінаграднай лазой, і таму можам і павінны жыць з Ім і ў Ім, як Божыя дзеці. Фрагмент прамовы перад малітвай “Анёл Панскі” ў Ватыкане, 01.11.2019 †

Кс. бп Аляксандр Кашкевіч

У задушны дзень кожныя могількі перамяняюца ў амбон. Прыходзім сюды, таму што шукаем адказы на пытанні, якія заўсёды турбавалі ўсё чалавецтва. Чаму мы павінны паміраць? Чаму наша цела стане некалі слабым, нерухомым і з часам пераменіцца ў пыл? Што будзе далей? Ці існуе нейкая надзея, якая сягае па-за межы смерці? Проста кожнаму з нас хацелася б, каб жыццё не заканчвалася, кожны з нас мае прыроджанае жаданне бессмяротнасці...

Як запэўнівае св. Павел, “Хрыстос уваскрос, Першынец сярод тых, якія памерлі. [...] Бо як у Адаме ўсе паміраюць, так і ў Хрысце ўсе будуць ажыўлены” (1 Кар 15, 20–22). “Калі ж мы памерлі з Хрыстом, то верым, што і жыць будзем з Ім, ведаючы, што Хрыстос, які ўваскрос, ужо не памірае, смерць ужо не мае над Ім улады” (Рым 6, 8–9).

Вера і надзея, якую ўскладаем на Богага Сына, дазваляюць нам трываць у еднасці з братамі і сёстрамі, якія пераступілі парог смерці і ўжо живуць іншым жыццём – сапраўдным, вечным, бясконцым. Мы становімся ўдзельнікамі таямніцы еднасці святых. З памерлымі нас яднае штосьці большае, чым толькі памяць, удзячнасць, смутак і жаль. Мы складаем адну супольнасць, называемую Касцёлам. Фрагмент гаміліі, прамоўленай на францішканскіх могільках у Гродне, 02.11.2019